

DEREK FINEGAN

ŠURIKENI ZA POZDRAV ĐAVOLU

Derek Finegan
ŠURIKENI ZA POZDRAV
ĐAVOLU

Izdavač:
NIP »DEČJE NOVINE«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1991. DEN PRESS

NINĐA 97 — JUN 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 81320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 80811-623-16-527310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

ŠURIKENI ZA POZDRAV ĐAVOLU

BORBA PRVA

Sunce je neizdržljivo peklo gola ramena gladijatora, ali on ostade na istom mestu, odmevajući pravo rastojanje od teških hrastovih vrata, ojačanih čeličnim šipkama, po dužini svoje senke.

Jednostavan proračun koji je njegov mozak obavljao potpuno automatski, čak i bez sve snog napora. Poznata visina su nca u ovo doba dana na poznatoj geografskoj širini; njegova senka u takvim uslovima duga je tačno pet stopa i četiri inča.

Glava senke dodiruje podnož je vrata. Njegova stopala u kožnim sandalama ukopana su u rastresiti pesak tako da ima siguran oslonac u času kada bude morao da zamahne kopljem u desnoj ruci.

Koplje je dugo tačno šest stopa. Prvi ko se pojavi na vratima biće na rastojanju dovoljno bliskom da primi čitav čelični vrh koplja u grudi ili trbuh...

Ako, naravno, prilika koja iskrsne u polumračnom pravougaoniku vrata bude imala grudi ili trbuh koji se mogu načeti udarcem koplja. Jer, gladijator još uvek nije znao ko će biti njegov prvi protivnik...

Bilo je, zapravo, mnogo toga što nije znao visoki i krupni muškarac crne kose i ozbiljnih tamnoplavih očiju na preplavljenom licu...

Pre svega, nije znao ko je. Gladijator, tako je rekao glas iz crne kutije pričvršćene visoko pod tavanicom ćelije sa zidovima od grubog betona. Gladijator čiji je posao da se iz

dana u dan bori sa novim, i sve opasnijim, protivnicima. Sve dok...

Dok ne bude ubijen, naravno. Glas iz crne kutije objasnio je kako vlasnik tog glasa ima sasvim dovoljno mašte i sredstava da do same večnosti pronalazi nove protivnike i nove načine da ubije gladijatora.

Igra je imala pravila i on je čak bio prinuđen da prizna kako su ta pravila u izvesnoj mjeri privržena fer-pleju. Samo jedna borba za jedan dan, rekao je glas, a on će dobiti oružje i priliku da ubija protivnike, ako bude umeo i mogao...

Kao u lovu na opasne zveri, na primer. Lovac koji kreće u lov na tigra uvek mora računati da i tigar može uloviti nje ga kada su uslovi približno jednaki...

Onaj ko je kreirao široki kožni opasač oko pasa gladijatora i obavio mu bedra tkanim nije se baš najbolje snašao. Čovek načini nekoliko pokreta slobodnom levom rukom, podešavajući opremu na sebi kako bi mu što manje sputavala pokrete.

Čudno, ali čekanje mu nije smetalo. Niti sunce čije je zrake osećao po leđima i ramenima.

U ovom trenutku nije se čak više pitao ni ko je on i kako se

našao ovde, na ostrvu sa lepim imenom Beata. Instinkt borca u njemu ograničio mu je misli, samo na predstojeći obračun i on se koncentrisao, ispunjavajući pluća usijanim vazduhom i lagano ga izdišući kako bi krv dobila što više kiseonika i omogućila brže sagorevanje, najpouzdaniji izvor energije u organizmu...

Ovo koplje je dobro oružje. Savršeno izbalansirano, kao da su ga pravili specijalno za njegovu ruku.

Što nije nezamislivo. Neko je uložio mnogo vremena, truda i novca da aranžira ovu arenu sa visokim betonskim zidovima, okruženu hladnim očima televizijskih kamera koje će preneti sve što se u njoj bude dogodilo do monitora, skrivenih ko zna gde na ostrvcetu.

Ili možda van njega. Nije mogao znati da li zbirni signali sa tih kamera preko okruglih tanjira satelitskih antena ne stižu do nekog drugog kraja planete...

Neobično je samo to što njegov mozak sa sigurnošću operiše stotinama i hiljadama poznatih činjenica, a ne uspeva da mu kaže ono najvažnije, ono što najviše želi da dozna.

Do đavola, ko je on? Ima li ime?

Ima li prijatelja? Ženu koju voli? Neki drugi posao osim veštine ubijanja, za koju je glas iz crne kutije zvučnika rekao da je u njoj nenadmašan?

To pitanje još jednom ostade bez odgovora... Uostalom, ako mora da se bori, sva druga pitanja trenutno su manje važna od toga da li će u borbi pobediti ili ne...

Čvršće je stegao dršku koplja i zadržao dah da bi bolje čuo nejasne šumove sa druge strane vrata. Da, dobro oružje, ali se gladijatoru zbog nečega činilo da bi se osećao mnogo sigurnijim da mu je u ruci dugi mač, sa fino izvajanom drškom koja u šaci leži kao produžetak ruke, a ne nešto strano.

Brava vrata metalno škljocnu i on hitrim pokretom podiže koplje u visinu ramena, napinjući istovremeno mišiće. Telo ga je slušalo i on je instinktivno osećao da će u udarac moći da unese svu svoju energiju.

Šum sa druge strane vrata nije bio jedino upozorenje. Mnogo pre toga, nekoliko dugih desetina sekunde ranije, jedan glas iz podsvesti reče gladijatoru da opasnost dolazi, korak po korak...

SADA!

Umesto da zamahne kopljem, na što je bilo spremno čitavo

njegovo telo, gladijator munjevito odskoči u stranu. Jer, vrata se nisu otvorila onako kako bi se morala otvoriti, obrćući se na glomaznim šarkama od kovanog gvožđa!

Skliznula su bešumno u stranu, otkrivajući figuru za koju je na trenutak pomislio da je njegov sopstveni odraz u ogledalu. Čovek iste visine i građe, sa potpuno istim kopljem podignutim na odlučujući udarac!

Koplje protivnika, međutim prohuja prostorom koji je telo gladijatora zauzimalo trenutak ranije. Izbacivši oružje iz ruke, čovek se pribi uza zid polumračnog hodnika, ustupajući svoje mesto drugom, odevenom u potpuno istu odeću i sa istim kopljem u ruci...

Bilo je suviše lako odbraniti se od tako neefikasnog napada, bez obzira što su napadači delovali veoma hitro i koordinirano.

Gladijator skliznu po površini peska, još jednom menjajući položaj tako da hitac kopljem iz uskog hodnika postane praktično nemoguć. Ako protivnik želi da zada udarac, mora izaći na pesak arene, a tada...

Iskočili su obojica istovremeno, njihova široka ramena i doslovno su ispunila otvor vrata. Gladijator šumno izbací vazduh iz pluća, zamahujući kopljem...

Čak i tih nekoliko delića sekunde u kojima mu se protivnici nalaze u vidnom polju bili su dovoljni da pogledom obuhvati sve relevantne detalje njihove pojave: antičke oklope, ali od čelika kakav se proizvodi tek odskora, mačeve u koricama na boku, šlemove izrađene tako da podsećaju na stari Rim, ali ponovo sa onim prepoznatljivim sjajem novog metala, obrađenog na najsavremeniji način.

I ne samo to: pre nego što je zadao udarac, gladijator je znao praktično sve i o telesnoj snazi dvojice protivnika, hitrini njihovog kretanja, refleksima i spretnosti sa kojom rukuju oružjem.

Ljudsko oko može u deliću sekunde primiti milione informacija, mozak ih može odrediti i pripremiti odgovarajuće odgovore na stimulanse iz okoline. Potrebno je samo znati kako, a tamnokosi gladijator je to, očevidno, znao veoma dobro...

Čovek sa kopljem morao je biti prvi cilj i koplje gladijatora polete napred i natrag brzinom koju prosečno ljudsko oko ne može da sledi. Od ne previše izloženih delova tela odabrao je grlo; čelični vrh, činilo se samo na trenutak, dotače grkljan protivnika i odmah se vrati, obrćući se da zauzme pravac

koji će zapretiti drugom protivniku.

Sve to zapravo, odigralo se u magnovenju: u času kada je de beo mlaz krvi izbio na grlo pogođenog protivnika, maločas bačeno koplje prvog čoveka zveknulo o betonski zid na drugom kraju arene!

Nekoliko stvari dogodi se istovremeno: čovek pogođen kopljem u vrat pade na kolena i zari vrh svog oružja u pesak; iza njega, vrata se zatvoriše sa oštrim, metalnim zvukom, a drugi napadač isuka mač sa širokim sečivom iz kožnih korica...

Fiksirajući ga pogledom, gladijator razvuče usne u osmeh. Njegov protivnik bez sumnje smatra da je to što je učinio izveo dovoljno brzo da se može odbraniti i čak rešiti obračun u svoju korist. To govore i njegove oči, mirne i samouverene u uskim izrezima šlema...

Vara se, naravno. Koplje se još jednom podiže na udarac i pokret ruke sa mačem ne uspe da spreči njegov vrh da još jednom pogodi pravo mesto!

Drugi čovek pade na leđa od siline udarca, u čitavom oblaku prašine. Mlaz iz njegovog grla poškropi pesak, dodajući svoj zadah karakterističnom mirisu krvi na vrelom suncu.

Gladijator se, međutim, ne zadovolji time...

Obrnuo se na vrhovima prstiju, pokretom na kojem bi mu pozavidela svaka balerina, i još jednom zamahnu desnom rukom. Ovoga puta koplje napusti šaku da bi munjevitom brzinom preletelo rastojanje do već zatvorenih vrata!

Tup udarac čiji kvalitet reče sve opreznom uhu gladijatora; iako drška koplja neverovatnom brzinom još vibrira oko vrha zarivenog u prepreku, on već zna da ta vrata nisu od hrastovine. Ispod drveta je sloj čvrstog čelika, a čak ni u njegovom telu nema dovoljno energije da bi se taj sloj mogao probiti oruđem kakvo je ovo koplje...

Uzdahnuo je i počeo da opušta mišiće, jedan po jedan, u nekoj vrsti rituala koji je njegovu telo, bez svesnog napora, izvelo već mnogo puta do sada.

Samo što ovoga puta taj ritual nije bio dovršen. Mišić na leđima se trže od uboda nalik ubodu komarca i gladijator se oprezno spusti na pesak, znajući da posle takvog uboda sledi ono crnilo koje je upoznao pre nego što je prvi put ugledao nebo nad ostrvom Beata...

SAN PRVI

Da li je ovo odista san?

Nije znao, niti je mogao znati, jer njegov uspavani mozak ne uspeva da razgraniči ono što se u njemu zbiva kada ga obavije poznato crnilo za koje je najpre pomislio da je smrt...

Naravno, smrt može stići u svakom od narednih trenutaka. Jedan deo njegove podsvesti to zna, isto onako pouzdano kao što zna da protiv toga ne može učiniti ništa od trenutka kada poznato peckanje na mišićima leđa najavi delovanje uspavljujućeg sredstva.

To sredstvo mu je nepoznato i zato opasno...

Ono ne uspavljaju samo telo, već i jedan deo duha, sprečavajući ga da se seti bitnih činjenica o sebi, ali ne narušavajući ostale njegove telesne i duhovne sposobnosti.

Izaziva li i halucinacije? Verovatno; razlog više da posumnja kako je ovo što doživljava običan san...

Sem toga, nijedan san ne može biti ovako uverljiv, jer on oseća miris finog francuskog parfema dok se saginje da raspkopča bluzu Milli Vanderberg...

— Ne ovde, glupane! — kaže ona oštro, odgurnuvši mu ruku. — Strpi se malo, do đavola! Koliko imaš godina, šesnaest, sedamnaest?

— P-petnaest — kaže on promuklo. Srećom, jer glas mu zvuči dublje, muževnije...

— Krupan si za svoje godine — gleda ga poluzatvorenim očima dok se lift sporo, užasno sporo, penje prema njenom apartmanu na samom vrhu zgrade. — Dopadam ti se. a?

Ima snage samo da uzdahne. Mili Vanderberg je biće iz snova svakog petnaestogodišnjaka u ovom kraju San Franciska. Visoka, dugonoga, sa krupnim dojka uvek slobodnim pod tankom svilom i kukovima koji se njišu tako da čovek pobesni!

Neki od starijih dečaka tvrdili su da su je imali, ali je on znao da lažu; Mili Vanderberg je biće iz nekog drugog sveta, onog bučnog i blještavog sveta koji tek počinje da živi kada dečaci njegovih godina pođu na spavanje...

Pažljivo mu je obrisala ruž sa usana pre nego što su se vrata lifta otvorila. Zakikotala se kada je on, tobože slučajno, dotakao laktom napeti vrh bračnice pod tankom bluzom.

— Dalje od mene dok idem hodnikom — rekla je oštro.

— Inače, natrag u lift, dečko! Jasno?

Klimnuo je glavom i progutao pljuvačku. Zna da su po hodnicima televizijske kamere i da dežurni u službi obezbeđenja zgrade sasvim sigurno na svojim prate kako se kreću kukovi Mili Vanderberg...

Ali se zato kao tigrica bacila na njega kada su se vrata apartmana zalupila za njima; iznenađen, gotovo je izgubio ravnotežu pre nego što je obema rukama uhvatio oko pasa, naslanjajući se na vrata.

Zderao je bluzu sa nje i otkrio te božanske grudi, zarijavajući užareno lice među dojke. Zastenjala je i stegla mu prstima butine, do bola.

— U kupatilo! — naredila je, odgurnuvši se obema rukama od njegovih grudi. — Skidaj te proklete uske farmerke sa sebe!

Mučio se sa dugmadima, skoro pokidao pertle na patikama koje nikako da razveže. Ona je kao priviđenje nestala u polutami predvorja, da bi malo potom odala svoj položaj šumom mlaza vode koja ispunjava kadu.

Zastao je na vratima kupatila, blistavog od čistoće. Mili Vanderberg naginjala se nad kadu da bi rukom proverila temperaturu vode. Naga, potpuno. Njena dražesna kruškasta zad-

njica zavodljivo se kretala levo i desno dok je provlačila šaku kroz vodu.

Nikada nije video ništa uzbuđivije. Ni u snovima...

Instinkt mužjaka pokazao mu je šta treba da učini. Prišao joj je, nečujan na bosim nogama, šćepao za kukove i snažno se zario u nju, sa krikom nalik režanju na usnama.

Žena je vrisnula. Od iznenađenja, i od bola.

— Pa ti si... — prostenjala je. — Gospode bože, mali, ti si...

Nije uspela da dovrši. Sa divijim krikom na usnama, sa neprozirnom koprenom na očima, on je u njenu utrobu ispraznio svu svoju želju petnaestogodišnjaka u nekoliko moćnih mlazeva od kojih su oba tela uzdrhtala kao od dodira električne struje.

Klonula je, tako da je sada on nju morao pridržavati drhtavim rukama.

— Idi do đavola, dečko — rekla je promuklo. — Sva sreća što imam spiralu, inače...

— Spi-spiralu?

Nasmejala se i uspravi, oba vijajući ga rukama oko ramena i privlačeći na pune, krupne grudi.

— Nije važno — nasmejala se. — Ovo ti je bilo prvi put?

— Da... ako... ako se uopšte računa tih nekoliko... sekundi...

Poljubila ga je, zavlačeći mu jezik duboko u usta. Njeni prsti igrali su se njegovim telom izazivajući talase želje.

— Nisi bio loš — promrmjerala je. — Još da naučiš da to nije trka na pedeset jardi i sve će biti u redu... Hajdemo u kadu...

Sve je bilo u redu, posle toga. Otkrio je, na svoje veliko iznenađenje, da poseduje onaj instinktivni osećaj za želje partnera, dar da svojim pokretima i dodirom predupredi pokrete i dodir žene.

Mili Vanderberg mu je pomogla da to nauči. Još tog prvog dana u kupatilu i zatim na širokom, udobnom ležaju koji ih je iz podneva kao čarobni čilim preneo u duboku noć. Ne-sebična u ljubavi, podučila je i njega da ne sme biti sebičan. Na potpuno bezazlen način pokazala mu je šta sve dvoje ljudi različitog pola mogu učiniti da zadovolje jedno drugo.

— Ti... — dahtala je na samom kraju. — Ti... ti si bog!

I osećao se baš tako. Kao bog u svetu koji je tek otkrio i koji će, od tog trenutka, pripadati samo njemu...

Ponoć je bila prošla kada je krenuo kući. Umoran, ali bli-

stavili očiju i lakog koraka, još topao od vrelog tuša i ruku Mili Vanderberg koje su nežno i brižljivo oprale svaki deo njegovog tela.

Nadmoćno se osmehnuo uličarkama koje su mu dobacivale izazivačke poglede, pitajući se zbog čega dečaci njegovih godina plaćaju za ono što se može dobiti ne samo besplatno već i sa puno oduševljenja jedne zrele i iskusne žene...

— Hej! — čuo je iznenada glas iza sebe. — Dečak sa zvezdama u očima ne vidi ništa oko sebe?

Prenuo se iz maštanja i osmehnuo. Ovo je njegov dan. Njegova noć, zapravo. Sindi En Bareti, devojka kojoj mesecima dobacuje stidljive poglede. Devojka Džodija Hermana, ali do đavola sada sa tim mišićavim glupanom!

Zastali su u tami ulaza u njenu zgradu. Nije oklevao da je privuče sebi i poljubi. Učinio bi to i da nije bilo otvorenog poziva u njenim očima i osmehu.

Njene grudi pod tankom majicom. Manje su i čvršće od dojki Mili Vanderberg, i zbog nečega ne tako uzbuđljive. Ili je on možda jednostavno umoran i zasićen seksom...

— Hej! Nešto nije u redu? Ne dopadam ti se?

— Neee... Ovaj, mislim da sam malo umoran i...

Čudno, sasvim je drugačije zamišljao Sindi En. Ni u snu mu ne bi palo na pamet da će ona tako drsko zavući prste u njegove pantalone!

— Oooo! — uzdahnula je. — Čoveče... pa ti ovde imaš...

Uzbudio se ponovo, naravno. Ne onako kao sa Mili Vanderberg ali sasvim dovoljno da se Sindi En priljubi uz njega i obujmi ga rukama.

— Želiš me! — šapnula je. — Zašto si me onda lagao?

Šta odgovoriti? Promrmljao je nešto, oslonio se na zid i pritisnuo obema rukama ramena devojke, potiskujući je naniže. Mili ga je gotovo izludila na taj način, možda će i Sindi En da...

Odvojila se naglo, a u tami su joj oči sevale od besa.

— A, to ne! — prosuktala je. — Ja ne radim takve stvari, gospodine moj!

— Zašto?

Mora da je uspela da pročita izraz iskrenog iznenađenja na licu dečaka, jer je njenog gneva nestalo. Privila se ponovo uz njega.

— Zato... — šaputala je. — Ne znam... Čoveče, pa ti si, izgleda mnogo iskusniji nego što sam mislila! Stvarno si to radio?

— Mnogo puta — slegao je ramenima, nadmoćno se smeškajući. — Fino je, znaš...

— Za muškarca, možda. Ali za ženu...

— Nema veze. Dođi sad...

— Čekaj, ludače! Ne možemo ovde!

Povukla ga je za ruku niz podrumске stepenice. Kretala se sigurno, uprkos potpunom mraku, a onda ga naglo povukla naniže.

Napihao je naduveni gumeni dušek i nasmejao se.

— Pravo malo ljubavno gnezdo, a?

Nije odgovorila. Čuo je šum koji mu je rekao da je žurno svukla gaćice niz te duge i vitke noge kojima se uvek divio. Dušek je zaškripao kada je pala po njemu.

— Dođi! Brzo!

Kleknuo je i počeo da pipa po tami. Njeni vitki prsti pihitali su da mu pokažu put.

— Jao, polako! — šapnula je Sindi En. — Čoveče, ogroman ti je!

Lako je vrisnula, iako je nastojao da bude nežan. Ipak, zariila mu je nokte u butine i zadržala ga u sebi kada je pokušao da se pomeri. Gotovo istog trenutka je uzdrhtala čitavim telom i zadovoljno zastenjala.

— Bićeš oprezan, je l' da?

Nasmejao se, malo promuklo.

Džodi Herman očevdno nije takva muškarčina kako priča unaokolo. Ova mala misli da je stvar skoro gotova, a on se tek zagrejao, do đavola!

Pod niskim svodom podruma odjekivali su uzvicj devojke, promuklo režanje, njegovo stnjanje dok je izvlačio poslednje atome snage iz sebe.

— Oh, bože! — klonula je, iscrpljena. — Uništio si me, čoveče! Sve me boli!

— Nije ti bilo lepo?

— Pa ti si lud, časna reč! Nisam ni sanjala da... da to može da bude tako... božanstveno!

Ustao je i povukao pantalone naviše.

Mlaz svetlosti iz baterijske lampe obasjao je devojku na dušku, skliznuo sa njenog lica na grudi i zastao na dve dražesne bele humke sa ružičastim vrhovima...

Džodi Herman je najpre nešto opsovao. Nije ga ni čuo, još uvek opčinjen lepotom prizora koji je iznenadna svetlost otkrila u prljavom uglu podruma...

*

* *

BORBA DRUGA

Sunce mu opet pali ramena, ali on nema vremena da misli

